EVEREST

SOPHIE ANNE

SOPHIE ANNE

EVEREST

SOPHIE ANNE

EVEREST

Sophie Anne: Everest

©Sophie Anne, 2025

Szerkesztés: Tira Nael

Tördelés és korrektúra: Tira Nael

Borító: Kiss-Tóth Tamara – https://www.facebook.com/tami.toth.5

Borító utómunka: Chris Covers – https://www.facebook.com/ChrisCoversDesign

Szerző elérhetősége:

https://www.instagram.com/sophieanne.official/

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2025

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Lajosmizse, 2025

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben

Felelős vezető: Gellér Ágoston József vezérigazgató

www.epdb.hu

Telefon: 1/371-4630

E-mail: konyvgyartas@epdb.hu

ISBN: 978-615-6681-54-6

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Azoknak, akik most úgy érzik, minden romokban körülöttük, és nem látják a fényt az alagút végén. Néha csak egy kis időre van szükségünk, néha egy kis extra segítségre, hogy újra visszataláljunk magunkhoz.

Köszönet

Ez volt az egyik legnehezebb történet, amit valaha írtam, és nagyon hálás vagyok néhány embernek, akik az elejétől a végéig velem volt, fogták a kezem, és nem engedték el az utolsó pontig.

Hajni, amiért szó szerint minden percben ott voltál, amikor panaszkodtam, hogy elakadtam, vagy éppen lelkesen ötleteltem. Néhány jelenet sosem született volna meg nélküled. Ez a mi történetünk, nagyon sok szempontból. Örök hála érte!

Anyu és a kishúgom, amiért az elejétől a végéig inspiráltatok egy kis türelmetlen cseszegetéssel, és mert sokszor megnyugtattatok, hogy jól gondolom, amit gondolok. *Kitti,* neked külön azért is, mert annyira szeretted Aident, mint én.

Amy, amiért mindig őszinte vagy, és soha nem kertelsz. Fogalmad sincs, mennyit segítesz ezzel.

Gréta, amiért mindig van egy másik meglátásod, és mert képes vagy mindent egy kicsit másképp látni, mint mások.

Klau, mert évek óta itt vagy, hogy lelkesíts, és elhitesd velem, amit csinálok, az jó.

Alfie/Stack, thank you for created the perfect mountain climbing music to help me write one of my deepest, most emotional novels ever.

Lilla, amiért láttad Aidenben azt, amit kevesen. Amiért pont ugyanolyan „hibásak" vagyunk.

Tira, mindenért.

És végül, de nem utolsó sorban, *Neked,* drága olvasó, amiért itt vagy, a kezedben tartod a regényem, és kész vagy elolvasni azt. Imádlak érte!

Everest Playlist

Stack Duncan – Corporate Flowers EP
Bad Omens – Kingdom Of Cards
The Killers – Smile Like You Mean It
Ruelle – Game Of Survival
James Arthur – Losing You (Acoustic)
Louis Tomlinson – Saved By A Stranger
Bad Omens – If I'm There
Michael Blackwell – Lesson Learned
Sleep Token – Fall For Me
Adam Lambert – Broken Open
Placebo – Without you I'm Nothing
The Fray – Look After You
Bad Omens – Miracle
Sleep Token – Are You Really Okay?
Demi Lovato – Anyone
Michael Blackwell – Nothing Makes Sense
Sleep Token – Atlantic
Louis Tomlinson – Don't Let It Break Your Heart (Piano Version)
Christina Perri – human
John Legend – All of Me
Shawn Mendes – Isn't That Enough
Casting Crowns – Scars in Heaven
Tom Odell – Another Love
Amber Run – I Found
Louis Tomlinson – Change
Sleep Token – Take Me Back To Eden

„A hegyek szólítanak, nekem pedig nincs választásom, mennem kell." – John Muir

Hosszú ideje most először érzem azt, hogy képes vagyok összpontosítani, és aprólékosan átgondolni mindent. Legalábbis aprólékosabban, mint az eddigi csapongó gondolataim, az emlékek, amik kontrollálatlanul törtek rám és kínoztak meg. Egészen eddig csak a szőnyeg alá söpörtem, próbáltam elnyomni, hogy képes legyek lélegezni. Igyekeztem úgy tenni, mintha minden rendben lenne, és azt mantrázni magamban: ami történt abban nincs semmi szenzációs. Bárkivel történhet hasonló, aki ezt a sportot űzi. Pedig valójában pokoli volt, és még mindig megremegek, amikor eszembe jut a srácok sikolya, a hó ropogása a bakancsaink talpa alatt, azok a fagyos, viharos éjszakák, amikor azt hittem, soha nem térek haza, és azok a lejtők válnak majd a sírommá, hogy én is egy leszek a színes kabátos testek közül, akik a hegyen fekszenek, és többé soha nem hagyják el azt. Még ma is elszorul a torkom, amikor meglátom ugyanazt a márkájú energiaszeletet a szekrényben, amit odafent ettünk, mert felidézi azokat a pillanatokat a csúcstámadás előestéjén. Azt hittem, a biztos halálba tartunk, hogy nincs esélyünk többé lejönni arról a hegyről. Nos… Csak részben tévedtem.

Az egész expedíció üvöltött a red flagektől, és nekem észre kellett volna vennem, fel kellett volna figyelnem rájuk, de nem tettem. Öten voltunk, és senki nem gondolt bele igazán, milyen lehetetlenül veszélyes tervet kreáltunk, és hogy mindennek mekkora ostoba önbizalommal vágtunk neki. Mintha egyikünk megérzései sem súgták volna, hogy amire készülünk az a világ legnagyobb őrültsége.

Miért tudom ezt ma, és miért nem láttam akkor? A hegyet okolom, a szirénként daloló hívó hangját. Igaz, egyikünk sem volt tapasztalatlan, talán ez teszi az egészet még tragikusabbá. Még nagyobb bukássá. Hittünk magunkban, hittük, hogy a hegy a szolgánk, a lábaink előtt hever, mi pedig megállíthatatlanok vagyunk, legyőzhetetlenek. Lebecsülni a hegyet volt életünk legnagyobb hibája. Hiszen lelke van, ő dönti el, ki mászhat fel rá, ahogy azt is, ki térhet haza onnan, és mi fittyet hánytunk erre.

Mi öten nagyképűen, hatalmas mellénnyel indultunk neki. Steven, Grant, Bennett, Aiden és én. Mind ismertük egymást, és mégsem. Nevettünk is néha jókat azon, milyen bonyolult szálak vezettek ahhoz, hogy mi öten találkozzunk aznap abban a nepáli szállodában.

Grant volt az ötletgazda, ő találta ki az útvonalat és hogy dobjuk fel kicsit a megszokott rutint. Huszonkilenc volt, ha jól emlékszem. Sokszor emlegette, hogy mekkora dolog lesz ez még a harmincadik születésnapja előtt. Nagyot álmodó amerikai, egy bájos mennyasszonnyal, akinek még emlékszem az elbűvölő mosolyára, amikor hátrahagytuk a nepáli szállodában. Ő ott várta, hogy visszatérjünk.

Grant szervezte be Stevent és Aident. Steven volt a rangidős közülünk, akkoriban már közel volt a negyvenhez, és kilencszer mászta meg az Everestet, ebből háromszor oxigén nélkül, most lett volna meg az arany tízes. Borzasztóan megnyugtató személyiség volt, talán ez is okozta, hogy nem éreztük a veszélyt. Steven sugározta magából a biztonságot, mellette azt éreztük, nem történhet semmi rossz, ő mindent tud, vele nem kerülhetünk bajba. Hivatásos hegymászó volt, síoktató Svájcban a feleségével, a hegyen élt, ez volt az otthona. Ki gondolhatta volna, hogy az otthona ellene fordul?

Aiden pedig… Ő volt a legfiatalabb közülünk, pontosan huszonhárom éves, tele álmokkal és ambíciókkal. Meg Isten tudja mihez köthető szorongásokkal, de az első találkozáskor annyira nem is furcsálltam, nem éreztem veszélyesnek, hogy szorong kicsit a közelünkben. Pedig ennek is riasztónak kellett volna lennie. Ő volt az egyetlen a csapatban, aki soha nem mászta még meg az Everestet, de kitűzte céljául a Hét Hegycsúcs kihívást. Már csak az Everest hiányzott a listájából, és izgatott volt amiatt, hogy ráadásul nem a megszokott módon fogja elérni.

Aztán ott volt Ben, akit Steven hívott el, ő pedig engem. Én egyedül Bent ismertem a csapatból, sokszor másztunk már együtt azelőtt, igazán jó barátok voltunk addigra már évek óta. Először is vele másztam meg az Everestet, és ez neki már a negyedik támadása volt. Mégis, amikor mindent megpróbálok feleleveníténi… Tudom, éreznem kellett volna, hogy mibe keverjük magunkat.

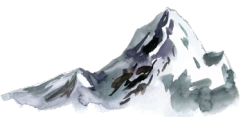

Fél éve már, hogy mindez történt. Akkor csörrent meg a telefonom, miközben odakint ittam a kávém és dohányoztam az étterem hátsó bejárata mellett. Már leszokóban voltam, ezért próbáltam csak napi két-három szálat szívni, de azt teljes magányban, úgyhogy ki is élvezem.

– Mi a helyzet, Ben? Rég beszéltünk! – válaszoltam a hívására, aztán csukott szemmel szívtam egy slukkot a cigimből.

– Rég bizony! – szólalt meg a vonal végén izgatottan. – Mikor másztál utoljára, haver?

– Alig fél éve a Mont Blancot – dicsekedtem el vele, ugyanis azt a mászást azért is élveztem olyan nagyon, mert teljesen egyedül

csináltam végig. – Azon kívül csak sziklamászások voltak itt Angliában.

– Akkor nem gondolod, hogy eljött az ideje egy nagyobb kalandnak? – kérdezte sejtelmesen. Hallottam a hangján, hogy mosolygott, bennem pedig azonnal megmozdult valami. Forróság, izgatott bizsergés öntött el, már csak a kaland említésétől is. Millió és egy fontos dolog volt az életemben, három éve megházasodtam, a világ legodaadóbb férje volt az enyém, és két gyönyörű kisgyerek ült az autó hátsó ülésén reggelente, akikről gondoskodnunk kellett. Családom lett, amire mindig is vágytam, de a mászás… Az valami egészen más volt, mint az életem pozitív alakulásának élményei. Ezen pedig kevés emberrel tudtam osztozkodni a környezetemben, nem sok mászót ismertem, valószínűleg Bent a legjobban.

– Mi jár a fejedben? – kérdeztem tőle halkan, aztán beharapott szájjal vártam a válaszát.

– Van annyi megtakarításod, hogy idén is nekivágjunk az Everestnek? – kérdezte, bennem pedig azonnal lejjebb lohadt kicsit az izgalom. Másztam már az Everestet, és igen, tagadhatatlanul a legcsodálatosabb élmény a csúcson állni, a világ legtetején. Lenézni a mélybe, elmeredni a horizont végtelen távolába, érezni a fagyos levegőt a meleg napsütéssel keveredni a bőrödön, kitárni a karod, és hagyni, hogy a szél körülöleljen. Mindenek legyőzhetetlen urának érzed magad odafent. Viszont az odavezető út valóságos kínzás. Az évnek csak egész rövid időszakában engedélyezett megkísérelni a csúcsra törést, és hála az Everest-turizmusnak, ha van elég pénzed, edzés nélkül is megmászhatod némi professzionális segítséggel. Így persze ebben a rövid időben akkora a tömeg, hogy én ugyan csak egyszer kapaszkodtam fel, de maga a feljutás egy rémálom volt. Akkor megfogadtam, hogy többet nem megyek neki.

– Megtakarítással nem is lenne baj – húztam el a szám, és igazat mondtam, az étterem nagyon jól ment az előző évben. Voltak nehéz időszakaink, mióta megvettük a helyet, de szép lassan úgy tűnt, végre tényleg beindult, és már nem csak beletettük a pénzt, ki is tudtunk venni. Bátran állíthattam, hogy ki tudom fizetni az engedélyeket az Everesthez. – De már legutóbb se túlzottan élveztem azt a túlzsúfolt utat felfelé. Csak a csúcs miatt csináltam, de most, hogy az már megvolt… Nem tudom.

– Akkor van egy jó hírem – próbálta továbbra is fenntartani a figyelmem, meglehetősen nagy sikerrel. – Mostanra összeverődött egy kis társaság. A tibeti határvonalon másznánk a nagyobb kihívás érdekében.

– Az nem illegális?

– Tibetben mászni igen, de ha pont nem lépjük át a határt? – csigázta tovább a kezdeti izgatottságom. – Vadon másznánk, távol a kijelölt és ellenőrzött útvonaltól, így nem kellene másokhoz igazodnunk. Persze viszünk biztosító egységeket és oxigént is, ha szükséges.

Egyszerre voltam végtelenül felpörgetve, és egy picit aggályos is, tekintve, hogy ez ugyan nem hangzik minden viszonylatban illegálisnak, hisz engedéllyel másznánk, és továbbra is a nepáli oldalon, mégis valamilyen módon tiltott terepen, és több mint valószínű, hogy egy idő után az is feltűnne a központnak, hogy nem jelentkezünk le az alaptáborban. Komoly büntetést viszont nem hiszem, hogy kapnánk érte, ha befizettünk mindent, és nálunk vannak a papírok.

– Beszélnem kell Seannal, aztán kereslek, rendben? – határoztam el magam, mert igen, ez az az Everest-kihívás, ami már nagyon is jól hangzott, csábított, húzott maga felé, pedig még olyan nagyon messze volt, nem lehetett volna rám ekkora hatással.

Sean nem rajongott a szenvedélyemért. Nem azért, mert költséges, vagy mert távol vagyok miatta egy kis ideig, ezekhez köze sem volt. Az étterem közös tulajdon, tudta, hogy mint főszakács, megdolgoztam azért a pénzért, amit erre akarok áldozni, és abban állapodtunk meg, hogy amíg marad elég a gyerekek szükségleteire, családi kikapcsolódásra és közös nyaralásokra is, addig annyit költök erre, amennyit akarok. Az ő problémája a veszéllyel volt, és hogy elmondása szerint még csak nem is alszik jól, amikor tudja, hogy épp egy hegyen vagyok. Ezt sokáig el sem akarta mondani, mert nem állt szándékában befolyásolni, nem akarta, hogy miatta ne hódoljak a szenvedélyemnek, amikor tudta jól, mennyire imádom, hogy szükségem van erre. Én szedtem ki belőle egy stresszesebb pillanatban. Azóta viszont sokkal jobban figyeltem arra, hogy folyton kapcsolatban legyünk akkor is, amikor épp másztam. Nem tűntem el egy teljes napra mindenfajta életjel nélkül. Tudom, hogy ezért is volt kifejezetten nagy törés neki az a bizonyos expedíció. Addig mindez jól működött, ott viszont…

Felnézek rá most, hogy itt fekszem a kanapénkon, körbetekerve egy vastag, kötött pokróccal. A papírlapok surlódása bántja a fülem, ahogy visszagondolok az estére, amikor felvetettem neki az ötletet.

Már a mikróban forgott a vacsorám, és Sean épp egy-egy adag vörösbort töltött nekünk pohárba, amikor az éjszakai zárás után hazaértem.

– Spagetti? – mosolyogtam, ahogy lehajolva bekukkantottam a mikró ablakán.

– Nem én vagyok a szakács a házban – húzta fel a fél szemöldökét, és a derekam után kapott, hogy egy nagy sóhajjal magához húzzon. – Amilyen nehéz volt ma a gyerekekkel, örülj, hogy nem vajas bagel a vacsi.

– Ördögiek az utóbbi időben – merítettem az ujjaimat puha, már sok helyen őszülő hajába, pedig még csak alig múlt harmincöt. Imádtam, rajongtam érte. Lágy, megnyugtató csókot hagytam az ajkán, és a szemébe nézve vártam, hogy meséljen. Nem tagadom, ilyenkor mindig kicsit bűnösnek éreztem magam, amiért nekem muszáj volt az étteremben lennem esténként. Cserébe persze enyémek voltak a reggelek a gyerekekkel, osztoztunk a felelősségen és teendőkön, de az esti rutin akkor is a legnehezebb. Kyle még csak ötéves volt, általában nyugodt, de Dominic már tíz, és sokszor húzta bele a rosszaságba az öccsét is.

– Csak egy percre hagytam őket a fürdőben, és már minden úszott a habos vízben, amikor visszaértem. Kyle meg egy poharat is eltört vacsora után, ahogy azért verekedtek, ki pakoljon be a mosogatógépbe. Ezután mindkettőt a szobájába küldtem, hogy nyugodjanak le kicsit. Tudom, hogy lehetne rosszabb is, de néha úgy érzem, kevés a türelmem estére.

– Ez nem a te hibád, biztos vagyok benne, hogy minden szülő szokott így érezni – vontam vállat, aztán elléptem tőle, hogy a pultra tegyem a spagettim, és enni kezdjek. Sean – nem komolyan persze – utálta, hogy sokszor én voltam a harmadik gyereke, ezért egy halk nevetéssel elvette előlem a tányért, hogy az asztalhoz vigye a poharával együtt. Felkaptam a sajátom, és máris utána eredtem, aztán mellé ülve folytattam az evést.

– Tudom, hogy így van, de valamiért azt érzem, nekünk tökéletesen kellene csinálnunk – vette fel újra a beszélgetésünk fonalát. – Mi melegek vagyunk, kaptunk egy olyan ajándékot, amit nem tudtunk volna magunktól birtokolni, felnevelhetünk két gyönyörű srácot, akiknek az élete előttünk csupa reménytelenség volt. Ez nem ugyanolyan, mint amikor egy hetero párnak születik gyereke. Nekünk tökéletesen kell csinálnunk.

– Miért? – kérdeztem vissza félig teli szájjal, ténylegesen értetlenül. Tudtam, hogy Sean mindig mindenben a tökéletesre törekedett, de ez más volt. – Szerinted létezik olyan zen szülő, aki soha nem érzi azt, hogy szeretne elmenekülni egy fél napra, és csak egyedül lenni?

– Biztos van ilyen.

– Aligha hiszem – ráztam a fejem, aztán ittam egy kortyot a boromból. – Szerintem a gyereknevelés egy kibaszottul nehéz dolog, és aki először vág bele, annak fogalma sem lehet róla, mire vállalkozik. Dominic múltkor kutyaszarba lépett és végighordta az összes szőnyegen, mert a focilabdát kereste, és addig nem akarta levenni a cipőjét. Üvölteni támadt kedvem. Nem tettem! De nagyon szerettem volna. Ettől rossz ember vagyok?

– Nem, persze, hogy nem vagy az! – mosolyodott el végre, és végigsimított az arcomon. – Te vagy a legjobb apa.

– És mégis, látod? Nem ettől válik valaki rossz szülővé, sőt… Szerintem ettől pont, hogy jó vagy. Minden energiád ennek szenteled, és magadra már alig marad – tömtem egy nagy adag tésztát a számba. Bár én voltam a szakács, Sean inkább a papírmunkát végezte az étterem körül, és persze az egyik tulajdonos volt, azért átlagos ételeket simán meg tudott főzni nekünk. Imádtam, hogy a gondomat viselte, amikor későn értem haza.

– Hogy tudsz mindig ilyen könnyen megnyugtatni, te kis forgószél? – hajolt közelebb hozzám, és egyértelműen lecsókolt egy kis paradicsomszószt a számról, mert utána még ízlelgette is kicsit. – Lehet, hogy le kellene adnunk a kölyköket egy hétvégére anyunál, és elmenni valahova csak kettesben, kikapcsolódni.

– Ránk férne – bólogattam teljes egyetértésben. A decemberi és januári időszak mindig őrült volt az étteremben, aztán kicsit lelassult, elcsitult tavaszra, hogy a nyár megint pöröghessen. Valóban ez

volt a legjobb idő, hogy felszívódjunk pár napra. Plusz azt is tudtam, hogy hamarosan szeretnék elutazni arra az expedícióra, és előtte el akartam kényeztetni kicsit Seant. Talán éreztem valamit? Lehet, hogy tudtam, hosszú ideig az lesz az utolsó szép hétvégénk, amit kettesben töltünk? – Menjünk el Skóciába, arra már olyan rég vágysz.

– A gyerekekkel akartunk…

– Én veled akarok – mosolyogtam, ami egyértelműen ragályos volt, mert pillanatokon belül rá is átragadt. – Órákon át túrázni a természetben, aztán betérni egy falusi fogadóba, jól teletömni magunkat rántott hallal és sült krumplival, aztán kivenni egy szobát, ami olyan hideg és nyirkos, hogy csak szorosan összebújva tudunk felmelegedni a vastag dunyha alatt. Aztán persze arra jutunk, hogy ez is kevés, muszáj lesz szeretkeznünk…

– Micah – mondta ki a nevem halkan és mélyen. Imádtam, ahogy kiejtette, azóta is sokszor eszembe jut, hogy vajon valaha hallom-e még így. Ilyen vággyal telve. Valaha vágyni fog-e még rám a történtek után? Az utóbbi időben csak feszülten ejti ki, csak akkor, ha muszáj beszélnünk valamiről, vagy épp fáradtan kérlel, hogy egyem meg, amit hozott nekem. – Most azonnal akarom ezt!

– Szeretkezni vagy Skóciába utazni? – húztam féloldalas mosolyra a szám, és a boromat szürcsölve hátradőltem a széken. Bárki azt gondolhatná, hogy csak azért csináltam, mert elő akartam készíteni a terepet a nagy vallomásomhoz, de nem így volt. Akkor is elmentem volna vele erre az útra, akkor is csak vele akartam volna, hogy lássam boldogan és kipihenten, ha nem készültem volna egy halálosnak ígérkező küldetésre. Mi az istenért nem tudtam akkor, hogy halálosnak ígérkezik?!

– Mindkettőt – hajolt közelebb, és a combomra simította a kezét, miközben lassan megcsókolt. Mindig finom volt, és szerelmes.

Kivéve, ha én máshogy akartam, csak egy szavamba került, és máris szenvedélyesen volt durva. Nem tudnám eldönteni, melyik oldalába voltam szerelmesebb. – Befejezted?

– Be – bólogattam mosolyogva, aztán mindent az asztalon hagyva már indultunk is az emelet felé . – Sean… Nem akarom elrontani a hangulatot, tényleg nem, de… Szeretnék beszélni valamiről, mielőtt bebújunk az ágyba.

– Mászni készülsz? – nézett hátra a válla mögött, de nem állt meg, sőt, ahogy beértünk a hálóba, lassan vetkőzni kezdett. – Olyankor vagy ilyen szende, mint egy kisgyerek, aki rossz fát tett a tűzre.

– Meglehet – nevettem fel, mert igazából ez fel sem tűnt addig, tényleg olyan voltam, mint akinek már előre bűntudata van a távollétért és az aggodalomért, amit okoz ezzel.

– Tudod, hogy akkor és oda mész, ahova akarsz – lépett hozzám, hogy a saját pólója után most szelíden az enyémet húzza át a fejemen. – Nem kell engedélyt kérned.

– Tudom, hogy nem, de… Ez most az Everest lenne.

– Ó! – akadt meg a mozdulatban. Nagyot nyelt, de igyekezett elrejteni az érzelmeit, amik egyébként kiültek az arcára egy pillanatra. – Azt hittem, a K2 és az Everest nem vonz többé.

– Én is ezt hittem, de Bennek sikerült kicsit fellelkesítenie – vallottam be, és közben nyugtatólag a nyakát, a haját és a mellkasát simogattam végig. Bárcsak hallgattam volna rá azon az estén! – Azt mondta, mászhatnánk a nem annyira kitaposott útvonalakon, ahol nincsenek turisták.

– És ami, gondolom, százszor veszélyesebb is – komolyodott meg azonnal a hangja, és el is lépett tőlem, hogy minden figyelmét a szavaimnak tudja szentelni, az érintésem ne kösse le őt. – Lenne veletek serpa?

– Azt még nem tudom, de azt igen, hogy ez veszélyesebb, mint a kijelölt útvonal – adtam neki igazat, mert hazudni soha nem szoktam Seannak. Akkor sem szándékoztam. – Itt mi fogjuk kitalálni, merre menjünk, mi verjük majd a jégbe az ékeket, mi fogjuk biztosítani magunkat, és hivatalos táborok sem lesznek, bár valószínűleg ugyanazon a magaslaton fogunk mindig letáborozni, ahol a másik oldalon is vannak. Ennek az időhöz van köze, és…

– Micah, ez nagyon nem tetszik nekem – szólt közbe. Rosszul éreztem magam emiatt, de szerintem, ha nem is jöttem még rá, addigra tudat alatt már tisztában voltam vele, hogy menni fogok. – Tudod, mindent megteszek, hogy ne érezd mennyire aggódom érted, de ez… Ennyire extrém dologba eddig még sose vágtál bele. A K2 volt a legdurvább, és én már ott is halálra izgultam magam.

– Ígérem, minden második órában jelentkezem nálad, ha csak pár másodpercre is. – Biztattam, hogy minden rendben lesz, hogy kevésbé féltsen, ahelyett, hogy hallgattam volna a józan eszére. Addigra már elvakított a vágy, amivel a hegy tartott fogva. Ázsiából oda éreztem az erejét.

– Már eldöntötted, igaz? – kérdezte halkan és reményvesztetten, nekem pedig elszorult tőle a torkom.

– Nem – feleltem egyből, mert ha el is döntöttem volna, hogy akarom, Seannak volt szava ebben, számított a véleménye. – Nélküled nem akartam eldönteni. De nagyon szeretnék menni, újrafesteni a képet, amit az Everestről őrzök magamban.

– Miért kísérted a sorsot újra és újra? – ejtette a fejét a meztelen vállamra. – Bárcsak képes lennék megérteni, mit érzel ilyenkor.

– Én is ezt kívánom – öleltem magamhoz, és éreztem, ahogy libabőrös lesz a teste, miközben végigsimítottam a hátán. – Ha megígérem, hogy ezután soha többet nem mászok az Everestre, az megnyugtat egy kicsit?

– Azt hiszem – sóhajtott fel. – Akkor csak ezt kell túlélned. És ajánlom, hogy túléld, Micah!

– Ígérem! – mondtam ki ostoba módon, mintha ez tényleg egyes-egyedül csak rajtam múlna. Már itt szembeköptem az univerzumot, a sorsot, amit nem én írok. Fogalmam sincs, hogy lehetek olyan szerencsés, hogy ma itt vagyok. Ha ezt szerencsének lehet nevezni…

Ha tetszett, még többet találsz itt:

https://webshop.fairbookskiado.hu/termekek/queer-books-valogatas

QueerBooks
Válogatás